

hvad disse Raad befale ham. Nu skulde man da troe, at de sad i Landdagen eller i Communeradet, thi saa kunde de dog tale med Raaderne om det, som foreligger, og forsvare deres Mening og sige: den og den Beslutning er af den Art, at jeg ikke kan udføre den, men det gjøre de heller ikke; de ere over, idet de kaldes Dyrighed, og de ere under, fordi de skulle udføre Beslutninger, men de ere ikke der, hvor de skulle være, nemlig i Raadene. Jeg tilstaaer, det er mig ganske ubegribeligt, hvorledes noget Saadant skal gaae. For nu at faae Oplysning om, hvorledes det skulde gaae, er der blevet henviist til Anordninger, Regulativer, Reglementer og Instruxer o. s. v., ligesom det ogsaa blev fremhævet, at den Sag nok vilde gaae, naar Justitsministeren og Indenrigsministeren vare gjennemtrængte af Barmhed og Kjærlighed for Sagen og vilde udføre den, saaledes som den her var foreslaet; men jeg maa tilstaae, at saa maa man lede efter Ministre, som ville gaae ind derpaa, thi for mig er det aldeles utænkeligt, hvorledes dette paa nogenformhelt Maade skulde kunne gaae; thi det er umuligt for Ministeren, naar der er en indre Modsigelse i selve Loven, at afhjælpe dette ved Anordninger og Instruxer eller hvilkesomhelst administrative Foranstaltninger. Ministeren skal følge Loven, og, hvor der er Strid og Uklarhed i selve Loven, der kan det ikke hjælpe at henvise til Ministerierne, for at raade Bod derpaa; og der er heelt igjennem dette Forslag en saadan Uklarhed, en saadan Mangel paa en bestemt Udtalelse om, hvad man egentlig vil, og hvorledes man mener, at Sagen vil kunne gaae, at jeg virkelig ikke kan indsee, at dette Forslag kan tjene til nogetsomhelst Grundlag, end ikke for en videre Forhandling. Ja, jeg troer, at jeg omtrent kunde slutte hermed med Hensyn til Forslaget, saaledes som det foreligger; jeg troer, at af hvad jeg har sagt vil det allerede fremgaae, at, naar man bearbejder denne Sag, da bør man paa en ganske anden Maade slutte sig til det Grundlag, som allerede er givet ved Grundloven. Det er vist nok, saaledes som det tidligere er blevet sagt her, at Grundloven skal være Stammoderen til gode Love, men i

gynde med at skabe en Lov af Noget, hvori der er saa lidet Spor af Grundloven, som i dette Forslag. Man maa vist ganske anderledes gaae tilbunds i Grundlovens Mand og paa en ganske anden Maade slutte sig til det nu Bestaaende, for at kunne reformere dette i Grundlovens Mand. Den ærede Forslagsstiller har spurgt, om da ikke Forslaget kunde bruges til at reformere det nu Bestaaende; men det forekommer mig, at det er aldeles umuligt at reformere det Bestaaende paa et Grundlag, som er total forskjelligt fra det nu Bestaaende. Jeg tilstaaer, jeg kan aldeles ikke indsee, hvorledes dette skulde kunne skee. Men man kunde jo, som han slog paa, ændre paa Sammensætningen af de nærværende kommunale Raad ved Forskrifter; dog, hvad vilde der komme ud deraf, naar der ikke i Udkastet er noget System, hvad enten man vil gennemføre det strax eller silbigere. Men, siger man, kunne vi ikke gennemføre Forandringen strax, men om et Par Aar komme saavidt, saa kunne vi dog imidlertid reformere det hidtil Bestaaende i den antydede Retning og silbigere gaae videre; men her, hvor Retningen er saa grundforskjellig fra Grundloven og fra vore Institutioner, der troer jeg virkelig ikke, at noget Grundlag kan findes til ved Hjælp deraf at reformere det nu Bestaaende. Det er jo ganske vist, at det var overmaade ønskeligt, om man allerede nu kunde fremlægge Forslag til en ny Communallov, men jeg troer virkelig, at hvad der hidtil er passeret i denne Sag viser, at hvad man meest skal vogte sig for ved at skride til saadanne Arbejder, det er Overilelse; og de Udkast, som man maatte have udarbejdet, er det en ligefrem Pligt at faae underkastede den allerstrengeste Kritik, om man ogsaa kan vente, at der iblandt dem, hvis Prøve de ville blive underkastede, ikke vil mangle paa de Indvendinger, som derimod kunne fremføres; jeg troer, at man maa meget hellere give nogen mere Tid og da have den Overbeviisning, at, naar der fremlægges et Forslag, det da i alt Fald ikke kan siges at være fremkommet uden den allernøiagtigste Drøftelse i forskjellige Retninger, og jeg kan ikke nægte, at jeg netop ved denne Sag selv var kommen til den Overbeviisning, at det er ligefrem Pligt at lade Forslaget